

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci proti obžalovanému **JUDr. O. M. a spol.**, pre pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a inéna neverejnom zasadnutí 21. augusta 2012 v Bratislave o odvolaniach obžalovaných JUDr. O. M. a JUDr. Š. L. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 3. novembra 2011, sp. zn. PK – 1 T 5/2011, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. por. napadnutý rozsudok **sa zrušuje** v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. sa vec vracia Špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu **znovu prejednal a rozhodol**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Špecializovaný trestný súd (ďalej len ŠTS alebo súd prvého stupňa) uznal obžalovaných JUDr. O. M. a JUDr. Š. L. za vinných, že

obžalovaný JUDr. O. M.

1.) ako vyšetrovateľ Policajného zboru, v dobe najmenej od októbra 2008 na Okresnom riaditeľstve PZ, Úrade justičnej a kriminálnej polície, ul. M.M... v T., vyšetroval trestnú vec mladistvých obvinených L. K., B. S., M. R. a B. E., ktorí boli pod sp. zn. ORP-495/OVK-TV-2008 trestne stíhaní pre prečin krádeže podľa § 212 Trestného zákona, kde počas trestného konania povedal ich obhajcovi JUDr. S. B., že je potrebné opätovne vypočúť

obvinených mladistvých tak, aby výpovede boli vykonané v ich prospech, aby boli vyvinení zo spáchania skutku, čo aj urobil, obhajcovi taktiež nepriamo naznačil, že za túto protislužbu chce finančný úplatok, výšku ktorého presne neurčil a následne v presne nezistenej dobe pravdepodobne v mesiaci november 2008 v Advokátskej kancelárii JUDr. S. B., ul. M.M. v T., prijal od neho finančný úplatok vo výške 400 €,

2.) ako vyšetrovateľ Policajného zboru, v dobe najmenej od 24. marca 2009 na Okresnom riaditeľstve PZ, Úrade justičnej a kriminálnej polície, ul. M.M... v T., vyšetroval trestnú vec obvineného M. K., ktorý bol pod sp. zn. ORP-134/OVK-TV-2009 stíhaný pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, kde počas trestného konania po dohode s prokurátorom Okresnej prokuratúry T. JUDr. Š. L. vykonával v trestnej veci procesné úkony tak, aby trestná vec obvineného bola podmiennečne zastavená v zmysle § 216 Trestného poriadku, a to bez uloženia zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel, obhajcovi obvineného JUDr. S. B., ktorého obvinenému aj zabezpečil, v presne nezistený deň v mesiaci apríl 2009 nepriamo naznačil, že za túto protislužbu chce finančný úplatok, výšku ktorého presne neurčil a následne dňa 12. júna 2009 v čase okolo 12.00 h v Advokátskej kancelárii JUDr. S. B., ul. M.M. v T., prijal od neho finančný úplatok vo výške 200 €,

3.) ako vyšetrovateľ Policajného zboru, v dobe od 9. januára 2009 do 28. apríla 2009 na Okresnom riaditeľstve PZ, Úrade justičnej a kriminálnej polície, ul. M.M... v T., vyšetroval trestnú vec obvineného mladistvého A. T., ktorý bol pod sp. zn. ORP-195/OVK-TV-2009 stíhaný pre prečin usmrtenia podľa § 149 Trestného zákona, kde počas trestného konania povedal jeho obhajcovi JUDr. S. B., že svedkov vypočuje tak, aby sa trestná vec skončila v prospech obvineného, čo aj urobil, obhajcovi taktiež nepriamo naznačil, že za túto protislužbu chce finančný úplatok, výšku ktorého presne neurčil a následne dňa 28. apríla 2009 v dopoludňajších hodinách vo svojej kancelárii č. X., nachádzajúcej sa na štvrtom poschodí budovy Okresného riaditeľstva PZ, ul. M.M... v T., prijal od obhajcu JUDr. S. B. finančný úplatok vo výške 200 €,

obžalovaný JUDr. Š. L.

4.) ako prokurátor Okresnej prokuratúry v T., v dobe najmenej od 24. marca 2009 dozoroval trestnú vec obvineného M. K., ktorý bol vyšetrovateľom

Okresného riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície, ul. M.M... v T. pod sp. zn. ORP-134/OVK-TV-2009 stíhaný pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, kde počas vykonávania dozoru kontaktoval obhajcu obvineného JUDr. S. B., od ktorého za to, že trestné stíhanie obvineného M. K. ukončí podmiennečným zastavením trestného stíhania v zmysle § 216 Trestného poriadku bez zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel, v presne nezistenej dobe v mesiaci apríl 2009 žiadal ako úplatok sumu najprv 50.000,- Sk (1.659,70 €), následne znížil výšku úplatku na sumu 800 € a obhajcovi uviedol, že vyšetrovateľovi PZ JUDr. O. M. má dať ako úplatok sumu 200 €, a potom v presne nezistenej dobe v mesiaci máj 2009 v T. na ul. M. pred advokátskou kanceláriou JUDr. S. B. vo svojom vozidle Octavia striebornej farby ev. č. T. prijal od neho finančný úplatok vo výške 700 eur,

čím spáchali,

obžalovaný JUDr. O. M. v bode 1, 2 a 3 rozsudku pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a obžalovaný JUDr. Š. L. v bode 4/ rozsudku zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Za to im súd uložil tieto tresty:

Obžalovaný JUDr. O. M. trest odňatia slobody vo výmere päť a pol roka so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, peňažný trest vo výmere tisícdvesto eur s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere štyroch mesiacov a trest zákazu činnosti vykonávať funkciu vyšetrovateľa Policajného zboru na dobu piatich rokov.

Obžalovanému JUDr. Š. L. trest odňatia slobody vo výmere piatich rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, peňažný trest vo výmere tisíc eur s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere troch mesiacov a trest zákazu činnosti vykonávať funkciu prokurátora na dobu piatich rokov.

Proti rozsudku podali odvolanie obaja obžalovaní ústne do zápisnice po jeho vyhlásení, a to zhodne proti výroku o vine aj proti výroku o treste.

Obžalovaný L. podal odvolanie aj osobitným písomným podaním obhajcu a odôvodnil ho ďalšími tromi podaniami.

Obžalovaný M. odvolanie odôvodnil písomným podaním obhajcu.

Obsahovo sa obe odvolania do značnej miery prekrývajú, pričom obe napádajú výrok o vine v jeho podstate a vinu zo spáchania trestného činu dotknutým obžalovaným popierajú.

Obžalovaný L. namieta chyby postupu konania a v rámci toho aj použiteľnosť niektorých vykonaných dôkazov, správnosť právnej kvalifikácie a správnosť úvah súdu prvého stupňa pri hodnotení dôkazov, na základe ktorých dospel ku zisteniu skutku s použitou právnou kvalifikáciou.

V procesnej oblasti namieta v prvom rade neprípustnosťou výsluchu svedka JUDr. B. bez toho, aby bol ako advokát oslobodený od povinnosti mlčanlivosti svojím klientom M. K., pričom skutočnosti, o ktorých svedok vypovedal, sa mal dozvedieť v súvislosti s obhajobou naposledy menovaného v trestnej veci (ide o vec, ktorej sa týkajú body 2/ a 4/ výroku napadnutého rozsudku).

Ďalej odvolanie namieta, že tento svedok bol po svojom zadržení ako osoby podozrivej zo spáchania trestného činu prepustený bez toho, aby bol vypočutý v takom procesnom postavení. Následne bol 12. júna 2009 opakovane vypočúvaný v preskúmvanej trestnej veci ako svedok (pred aj po vznesení obvinenia odvolateľovi), pričom vznesenie obvinenia bolo JUDr. B. odložené až záznamom vyšetrovateľa vydaným 11. januára 2010 na základe predchádzajúceho súhlasu prokurátora z 3. decembra 2009. Až momentom dočasného odkladu vznesenia obvinenia došlo k zmene jeho procesného postavenia z podozrivého na svedka. Predchádzajúce svedecké výsluchy JUDr. B. teda neboli vykonané v súlade so zákonom.

Zákonom nezodpovedá ani použitie ako dôkazu záznamov o uskutočnenej telekomunikačnej činnosti, ich prepisov (tiež výpovede agenta vo vzťahu ku skutku v bode 4/ výroku napadnutého rozsudku), a to z hľadiska vymedzenia skutkov, na ktoré sa vzťahujú

príslušné príkazy sudcu. Uvedené sa týka požiadavky súčasného vedenia trestného konania v zmysle § 115 ods. 7 Tr. por.

Vyšetrovateľ zastavil v predmetnej veci uznesením z 28. septembra 2010 podľa § 215 ods. 1 písm. a/ Tr. por. trestné stíhanie (začaté vo veci) pre čin kvalifikovaný ako návod na zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa, ktorého páchatelmi sú (boli zistení) JUDr. M. a JUDr. L.. Je na zamyslenie, či vyšetrovateľ týmto uznesením nezastavil celé konanie, čo sa týka trestnej veci M. K. v bodoch 2/ a 4/ výroku rozsudku.

Svedkovi JUDr. B. bolo záznamom z 11. januára 2010 na základe predchádzajúceho súhlasu prokurátora z 3. decembra 2009 dočasne odložené vznesenie obvinenia. Uznesenie o zastavení trestného stíhania je z 28. septembra 2010, t. j. bolo vyhotovené deväť mesiacov po dočasnom odložení vznesenia obvinenia. JUDr. B. tu vystupuje ako návodca, pričom podľa § 205 ods. 1 veta druhá „dočasne odložiť vznesenia obvinenia sa nesmie voči organizátorovi, návodcovi alebo objednávateľovi trestného činu, na ktorého objasnení sa podieľa“. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že okrem už spomínaných výhrad, inštitút dočasného odloženia vznesenia obvinenia JUDr. B. nemohol byť použitý, pretože bol návodcom a v danom čase mal procesné postavenie podozrivého.

Odvolateľ ďalej tvrdí, že generálny prokurátor pochybil pri zrušení rozhodnutia vydaného obžalovaným ako prokurátorom okresnej prokuratúry o podmienčnom zastavení trestného stíhania M. K., nakoľko toto rozhodnutie ešte nebolo právoplatné. Navyše v konaní po zrušení predmetného rozhodnutia iný prokurátor Okresnej prokuratúry T. rozhodol obsahovo rovnako ako obžalovaný, vrátane určenia dĺžky doby stanovenej pri podmienčnom zastavení trestného stíhania. Nie je teda obžalovanému jasné, v čom spočívalo podstatné pochybenie pri rozhodovaní, ktoré bolo dôvodom zrušenia jeho pôvodného rozhodnutia.

Ďalším argumentom odvolania je tvrdená nedostatočná zhoda odôvodnenia rozsudku po jeho ústnom vyhlásení na hlavnom pojednávaní s odôvodnením v písomnom vyhotovení rozsudku.

V hmotnoprávnej oblasti odvolateľ tvrdí, že ako radový prokurátor okresnej prokuratúry nemohol prijať úplatok ako verejný činiteľ, keďže nemal vlastnú rozhodovaciu

právomoc, svoj postup musel prejednať s okresným prokurátorom, a tento musel následne obžalovaným vyhotovené rozhodnutie o podmiennečnom zastavení trestného stíhania schváliť.

V odvolaní je ďalej obsiahnutý celý rad námietok smerujúcich proti skutkovým zisteniam súdu, a to z hľadiska hodnotenia jednotlivých dôkazov, tak aj vo vzťahu ku vzájomným dôkazným súvislostiam.

Na základe uvedeného odvolateľ navrhuje, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok zrušil a buď ho spod obžaloby oslobodil, alebo vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný M. v oblasti aplikácie hmotného a procesného práva uvádza v odvolaní rovnaké okolnosti ako obžalovaný L. (vo vzťahu ku skutkom 1/ až 3/ výroku napadnutého rozsudku) s týmito modifikáciami a doplneniami:

Príkazy na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky a príkazy na vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov nie sú v súlade so zákonom v tom, že nie sú dostatočne odôvodnené.

Vyšetrovateľ nemôže byť verejným činiteľom v zmysle Trestného zákona, nakoľko je podrobený dozoru prokurátora a sám nemôže rozhodnúť o tom, ako bude prípravné konanie ukončené.

Naviac v hmotnoprávnej oblasti namieta, že žiadnu z dotknutých vecí z hľadiska svojho postupu neukončil v prospech obvinených, teda nezákonne (čomu zodpovedá aj vypustenie právnej kvalifikácie, podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. z rozsudku oproti obžalobe). Nemôže teda ísť o úplatok, ktorý by musel byť protiváhou za také neoprávnené zvýhodnenie obvineného.

Odvolacie podanie potom obsahuje rozsiahle námietky vo vzťahu ku skutkovým zisteniam z pohľadu hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa.

Z uvedených dôvodov odvolateľ rovnako ako jeho spoluobžalovaný navrhuje, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok zrušil a buď ho spod obžaloby oslobodil, alebo vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako odvolací súd (§ 315 veta druhá Tr. por.), keďže nezistil dôvod na zamietnutie odvolania alebo zrušenie rozsudku podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por., preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým bolo podané odvolanie (to sa týka všetkých jeho výrokov), ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Takto zistil nasledovné:

Konanie pred súdom prvého stupňa trpí chybami, v dôsledku ktorých sú niektoré dôkazy nepoužiteľné ako podklad pre rozhodovanie o vine. Preto je hodnotenie dôkazov predčasné a súd prvého stupňa ku nemu opätovne pristúpi až po splnení pokynov odvolacieho súdu na vykonanie úkonov a dôkazov v zmysle § 327 ods. 1 Tr. por., rešpektujúc zároveň právny názor odvolacieho súdu na použiteľnosť (resp. nepoužiteľnosť) niektorých dôkazov pri opätovnom rozhodovaní.

V dôsledku vyššie uvedeného je potrebné konštatovať aj nejasnosť skutkových zistení výrokov napadnutého rozsudku a pochybnosti o správnosti týchto zistení. Súd prvého stupňa totiž pri svojich dôkazno-hodnotiacich úvahách vyhádzal z predpokladov, ktoré preň neboli ako podklad pre rozhodnutie procesne dostupné.

Tým sú (v súhrne) dané dôvody na zrušenie rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, a písm. c/ Tr. por.

Opakovanie časti dokazovania súdom prvého stupňa v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku (a v nadväznosti naň aj zákona na č. 586/2003 Z.z. o advokácii) ukáže, či bude môcť byť ako podklad pre rozhodnutie použitá výpoveď svedka B., ktorá bola podľa obsahu úvah, ktorými sa súd spravoval pri hodnotení dôkazov, pre rozhodnutie podstatné.

Ďalšie obmedzenia použiteľnosti už vykonaných dôkazov budú uvedené v obsahu tohto odôvodnenia následne.

Čo sa týka výpovede JUDr. B. (samostatne i pri konfrontáciách s inými svedkami), je potrebné opraviť právny názor súdu prvého stupňa, že na výsluch tohto svedka, ktorý ako advokát zastupoval klientov uvedených v bodoch 1/ až 3/ (zároveň aj 4/) výroku napadnutého rozsudku, nebolo potrebné oslobodenie svedka od povinnosti mlčanlivosti.

Ustanovenie § 129 ods. 2 a 3 Tr. por. znie:

(2) Svedok nesmie byť vypočúvaný ani vtedy, keby svojou výpoveďou porušil zákonom alebo medzinárodnou zmluvou uloženú alebo uznanú povinnosť mlčanlivosti okrem prípadu, že by bol od tejto povinnosti oslobodený príslušným orgánom alebo tým, v ktorého záujme má túto povinnosť.

(3) Zákaz výsluchu podľa odseku 2 sa nevzťahuje na svedeckú povinnosť týkajúcu sa trestného činu, ktorý má svedok povinnosť prekaziť podľa Trestného zákona.

Ustanovenie § 23 zák. č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (Živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len Zákon o advokácii) znie:

(1) Advokát je povinný zachovávať mlčanlivosť o všetkých skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel v súvislosti s výkonom advokácie, ak osobitný predpis na úseku predchádzania a odhaľovania legalizácie príjmov z trestnej činnosti a financovania terorizmu^{13a)} neustanovuje inak.

(2) Pozbaviť advokáta povinnosti zachovávať mlčanlivosť môže klient a po smrti či zániku klienta iba jeho právny nástupca. Ak má klient viac právnych nástupcov, na účinné pozbavenie advokáta povinnosti zachovávať mlčanlivosť sa vyžaduje súhlasný prejav vôle všetkých právnych nástupcov klienta. Súhlas musí mať písomnú formu.

(3) Advokát je povinný zachovávať mlčanlivosť aj v prípade, ak ho klient alebo všetci jeho právni nástupcovia pozbavia tejto povinnosti, ak usúdi, že pozbavenie povinnosti zachovávať mlčanlivosť je v neprospech klienta.

(4) Advokát nemá povinnosť zachovávať mlčanlivosť voči osobe, ktorú poveruje vykonaním jednotlivých úkonov právnych služieb, ak je táto osoba sama povinná zachovávať mlčanlivosť podľa osobitných predpisov.

(5) Advokát nemá povinnosť zachovávať mlčanlivosť v konaní pred súdom alebo iným orgánom, ak predmetom konania je spor medzi ním a klientom alebo jeho právnym nástupcom.

(6) Advokát sa nemôže dovolávať povinnosti zachovávať mlčanlivosť v disciplinárnom konaní podľa tohto zákona. Podrobnosti určí disciplinárny poriadok komory.

(7) Povinnosť zachovávať mlčanlivosť trvá aj počas pozastavenia výkonu advokácie, ako aj po vyčiarknutí advokáta zo zoznamu advokátov.

(8) Povinnosť zachovávať mlčanlivosť sa rovnako vzťahuje na

a) zamestnancov advokáta, zamestnancov verejnej obchodnej spoločnosti, zamestnancov komanditnej spoločnosti alebo zamestnancov spoločnosti s ručením obmedzeným,

b) iné osoby, ktoré sa v tejto súvislosti podieľajú na poskytovaní právnych služieb,

c) členov orgánov komory a jej zamestnancov (§ 66 ods. 4)

(9) Povinnosť zachovávať mlčanlivosť sa nevzťahuje na prípad, ak ide o zákonom uloženú povinnosť prekaziť spáchanie trestného činu.

(10) Povinnosť zachovávať mlčanlivosť podľa osobitného predpisu¹⁴⁾ nie je týmto zákonom dotknutá.

Zákon o advokácii ustanovuje povinnosť mlčanlivosti nielen vo vzťahu ku skutočnostiam, o ktorých sa advokát dozvedel „pri výkone advokácie“, tu pri výkone obhajoby (pričom ku výkonu advokácie, samozrejme, nepatrí korupčná činnosť).

Uvedený zákon v ustanovení § 23 ods. 1 povinnosť mlčanlivosti vzťahuje na všetky skutočnosti, o ktorých sa advokát dozvedel „v súvislosti s výkonom advokácie“. Aplikačný záber tohto ustanovenia je teda širší.

JUDr. S. B. sa o ním uvádzaných skutočnostiach nelegálnej podpory svojich klientov, vrátane ním popisovaného kontaktu s oboma aktuálne obžalovanými, nepochybne dozvedel v súvislosti s obhajobou týchto klientov ako obvinených v jednotlivých dotknutých trestných konaniach, a inak sa tieto skutočnosti dozvedieť ani nemohol.

V nadväznosti na uvedené, povinnosť zachovávanía mlčanlivosti vo vzťahu ku svedeckému výsluchu JUDr. B. nie je eliminovaná výnimkou podľa § 23 ods. 9 zákona o advokácii a podľa § 129 ods. 3 Tr. por. Tá sa týka trestného činu neprekazenia trestného činu podľa § 341 Trestného zákona. Muselo by ísť o prípad, keď trestný čin určený zákonom nebol inou osobou ešte spáchaný a jeho spáchanie možno prekaziť, a to aj včasným oznámením.

Obsahom svedeckej výpovede však bolo spáchanie trestného činu oboma obžalovanými, ku ktorému malo dôjsť ešte pred zadržaním JUDr. B. ako osoby tiež podozrivej zo spáchania trestného činu a pred jeho výpoveďou ako svedka, pričom pred svojim zadržaním sa nijako nepokúsil ním tvrdené trestné činy oboch obžalovaných prekaziť. Naopak, mal ku nim prispieť trestnou činnosťou spáchanou vo faktickej súvislosti poskytovania predmetných úplatkov, čo však zároveň vylučuje jeho trestnosť za neprekazenie prijímania úplatku v zmysle § 341 ods. 2 Tr. zák., ako aj neoznámenie prijatia úplatku v zmysle § 340 ods. 2 Tr. zák. (prijatia úplatku obžalovanými).

Vyššie označená výnimka z povinnosti zachovávanía mlčanlivosti advokáta (na rozdiel od zákonom uloženej povinnosti prekaziť trestný čin) sa netýka zákonom uloženej povinnosti oznámiť trestný čin – tu ide o trestný čin neoznámienia trestného činu podľa § 340 Tr. zákona. Ak teda ide o zákonom určený trestný čin, ktorý už bol inou osobou spáchaný,

advokát je viazaný povinnosťou mlčanlivosti, ak sa o spáchaní činu dozvedel v súvislosti s výkonom advokácie.

Zjednodušene povedané, dotknutá výnimka sa v prejednávanej veci neuplatní, nakoľko nejde o možnosť prekaziť spáchanie trestného činu /na ktorý sa výnimka vzťahuje/. Na povinnosť oznámiť už spáchaný trestný čin sa výnimka z povinnosti advokáta zachovávať mlčanlivosť nevzťahuje, v prejednávanej veci sa teda ani v tejto súvislosti neuplatní a advokát je povinný zachovávať mlčanlivosť.

Ide o prekonateľnú právnu prekážku, a to pozbavením povinnosti mlčanlivosti klientom v zmysle § 23 ods. 2 zákona o advokácii a § 129 ods. 2 Tr. por.

Bolo teda povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu zisťovať možnosť výsluchu advokáta ako svedka v intenciách ustanovenia § 129 ods. 2, 3 Tr. por. a nevykonať výsluch (vo vzťahu ku tomu-ktorému čiastkovému skutku) bez overeného pozbavenia mlčanlivosti dotknutým klientom (klientmi). Riešenie otázky zákazu výsluchu nie je možné ponechať na svedka, ako to naznačuje odôvodnenie napadnutého rozsudku. Rovnako je zrejmé, že na podklade obžaloby a vyšetrovacieho spisu súd vedel, o čom má svedok vypovedať.

V súhrne tejto problematiky platí nasledovné:

Výnimka z povinnosti zachovávať mlčanlivosť ustanovená v § 23 ods. 9 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o advokácii) a v § 129 ods. 3 Trestného poriadku sa týka zákonom uloženou povinnosťou prekaziť spáchanie trestného činu (§ 341 Trestného zákona). Ide teda o prípad, keď iná osoba pripravuje alebo pácha niektorý zo zákonom určených trestných činov a advokát sa o tejto skutočnosti dozvie v súvislosti s výkonom advokácie.

Povinnosť advokáta zachovávať mlčanlivosť však nie je obmedzená zákonom uloženou povinnosťou oznámiť spáchanie trestného činu (§ 340 Trestného zákona). Ide o prípad, keď niektorý zo zákonom určených trestných činov už bol inou osobou spáchaný, ak sa advokát o tejto skutočnosti dozvedel v súvislosti s výkonom advokácie. Splnenie povinnosti mlčanlivosti vyplývajúcej zo zákona o advokácii je v takom prípade

okolnosťou vylučujúcou protiprávnosť zmysle § 340 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona /čo zodpovedá všeobecnému ustanoveniu § 28 ods. 1 Trestného zákona/.

Advokát nesmie byť podľa § 129 ods. 2 Trestného poriadku vypočúvaný o okolnostiach spáchania niektorého z trestných činov korupcie (tretí diel ôsmej hlavy osobitnej časti Trestného zákona), ktorý mal byť spáchaný na účel získania neoprávneného prospechu /protiprávnej výhody/ pre obvineného, ktorého advokát obhajuje alebo obhajoval v trestnom konaní, ak sa mal advokát o dotknutých skutočnostiach dozvedieť v súvislosti s výkonom obhajoby a spáchanie trestného činu už nemožno prekaziť. Výsluch advokáta ako svedka je v takom prípade možný, len ak bol od povinnosti zachovávať mlčanlivosť oslobodený klientom v zmysle § 23 ods. 2 zákona o advokácii, teda tým, v prospech ktorého má povinnosť mlčanlivosti v zmysle 129 ods. 2 Trestného poriadku.

Zákon preferuje v takom prípade záujem klienta (obvineného, resp. osoby, o vine ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté) a vo vzťahu ku ktorému je porušenie povinností policajta, prokurátora a lebo sudcu vždy dôvodom na obnovu konania podľa § 394 ods. 5 Tr. por., a to v situácii zodpovedajúcej prejednávanej veci v neprospech obvineného.

Záujem na odhalení trestnej činnosti má pred záujmom klienta prednosť len vtedy, ak spáchanie trestného činu ešte možno prekaziť.

Najvyšší súd dospel ku takému výkladu aj v súlade s princípom opakovane zdôrazňovaným v judikatúre Ústavného súdu Slovenskej republiky a spočívajúcim v prednosti takej interpretácie normy z oblasti základných ľudských, iných ústavných a na ne nadväzujúcich zákonných práv, ktorý je pre dotknutú osobu priaznivejší.

Ako vyplýva z vyššie uvedeného, súd prvého stupňa nebude brať v ďalšom priebehu konania po zrušení napadnutého rozsudku na skorší, na hlavnom pojednávaní už vykonaný výsluch svedka zreteľ. Svedka opätovne vypočuje, ale len za predpokladu, ak zistí oslobodenie od povinnosti zachovávať mlčanlivosť (čo z hľadiska predmetu výsluchu platí diferencovane vo vzťahu k obhajobe v jednotlivých skôr uvedených trestných konaniach, a teda vo vzťahu k jednotlivým bodom obžaloby, resp. rozsudku).

Oslobodenie od povinnosti mlčanlivosti by však nemalo retrospektívne konvalidačné účinky. Preto výpovede JUDr. B. ako svedka z prípravného konania nebudú použiteľné ako náhrada jeho výpovede na hlavnom pojednávaní podľa § 263 ods. 3 písm. a/ Tr. por. (ak by nebolo možné zabezpečiť jeho osobnú účasť na výsluchu), alebo podľa § 263 ods. 4 Tr. por. (ak by využil právo odmietnuť výpoveď, ktorou si môže privodiť trestné stíhanie). Rovnako nebudú tieto výpovede použiteľné na účel odstraňovania rozporov medzi výpoveďou svedka na hlavnom pojednávaní a týmito výpoveďami postupom podľa § 264 Tr. por.

Dotknuté výpovede nie sú vyšším uvedeným spôsobom použiteľné ani z dôvodu ďalšieho nesúladu so zákonom, ako sa na to poukazuje aj v podaných odvolaniach.

JUDr. B. bol po svojom prepustení zo zadržania ako osoby podozrivej zo spáchania trestného činu podľa § 85 ods. 1 Tr. por. 12. júna 2009 vypočutý ako svedok v ten istý deň a nasledujúci deň. K dočasnému odloženiu vznesenia obvinenia vyšetrovateľom podľa § 205 ods. 1 Tr. por. však došlo až 11. januára 2010, na základe predchádzajúceho súhlasu prokurátora z 3. decembra 2009. Vec skutkov, zo spáchania ktorých bol JUDr. B. podozrivý, kvalifikovaných ako prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bola zo spoločného konania vo veci ČVS:SKIS-69/S-4-V-2009 vylúčená uznesením z 31. augusta 2010.

Podľa § 85 ods. 4 veta prvá Tr. por. policajt, ktorý zadržanie vykonal alebo ktorému bola odovzdaná zaistená osoba podľa osobitného zákona alebo odovzdaná osoba pristihnutá pri trestnom čine podľa odseku 2, takú osobu bezodkladne oboznámi s dôvodmi zadržania a vypočuje ju; v prípade, že podozrenie nebude naďalej dôvodné alebo dôvody zadržania z inej príčiny odpadnú, prepustí ju písomným opatrením ihneď na slobodu.

Podozrivý teda môže byť zo zadržania prepustený nielen v dôsledku rozptýlenia podozrenia (k čomu v tomto prípade evidentne nedošlo), ale aj v dôsledku iných príčin odpadnutia dôvodov zadržania, čo znamená absenciu dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 Tr. por., alebo postup podľa § 205 ods. 1, 2 Tr. por.

Podozrivá osoba však môže byť v konaní vedenom pre skutok, zo spáchania ktorého je podozrivá (ak jej nebolo vznesené obvinenie), k príslušným okolnostiam (ku ktorým by bola vypočúvaná ako obvinený) vypočutá ako svedok, len ak jej bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia podľa § 205 ods. 1 Tr. por., a to až po vyhotovení záznamu podľa odseku 2 naposledy označeného ustanovenia.

V predchádzajúcom období musí byť rešpektované jej postavenie a práva ako osoby podozrivej zo spáchania trestného činu, ktoré sú v zmysle § 85 ods. 5 Tr. por. (a na jeho podklade v zmysle §§ 34, 121 až 124 Tr. por.) zásadne rovnaké, ako práva obvineného. To pri výklade § 85 ods. 4 až 6 a § 205 ods. 1 Tr. por. vo vzájomných súvislostiach platí aj vtedy, ak dôjde k prepusteniu podozrivej osoby na slobodu a ešte nedošlo k dočasnému odkladu vznesenia obvinenia. Až takým úkonom sa zmení procesné postavenie osoby podozrivej zo spáchania trestného činu na postavenie svedka. Tieto inštitúty nemožno stotožňovať, nakoľko každý z nich má iný zmysel a s ním spojenú úpravu práv a povinností.

Osobu zadržanú ako podozrivú zo spáchania trestného činu, ak podozrenie nebolo rozptýlené, možno v konaní vedenom pre dotknutý čin (skutok) o jeho okolnostiach vypočuť ako svedka až po dočasnom odložení vznesenia obvinenia podľa § 205 ods. 1, 2 Tr. por., teda po vyhotovení záznamu o dočasnom odložení vznesenia obvinenia policajtom s predchádzajúcim súhlasom prokurátora.

V preskúmvanej veci však tento postup nebol dodržaný a podozrivý bol opakovane vypočutý ako svedok pred dočasným odložením vznesenia obvinenia a pred vylúčením skutku, zo spáchania ktorého bol podozrivý, kvalifikovaného pri vylúčení ako prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b / Tr. zák., zo spoločného konania.

To je ďalší dôvod, pre ktorý svedecké výpovede JUDr. B. z prípravného konania nie sú (a ani v ďalšom priebehu konania nebudú) použiteľné v súdnom konaní.

V konečnom dôsledku, pri výsluchu JUDr. B. ako svedka po vznesení obvinenia 12. júna 2009 neboli rešpektované práva obvineného L..

Výsluch bol vykonaný 12. júna 2009 o 22,00 hod. V tomto čase bol už od 21,45 hod. vypočúvaný ako obvinený JUDr. M. a úvodom výsluchu vyhlásil, že si obhajcu zvolí neskôr. Obvinený L. bol však vypočutý až 13. júna 2009 o 00,25 hod., kedy oznámil, že si volí obhajcu JUDr. L..

Dotknutý výsluch svedka B. sa teda uskutočnil po vznesení obvinenia JUDr. L. (vydaní uznesenia o vznesení obvinenia), ale ešte skôr, ako bola obvinenému daná možnosť zvoliť si obhajcu a žiadať, aby obhajca bol prítomný pri výsluchu svedka, resp. aby to žiadal obhajca (§ 34 ods. 1 veta piata, § 213 ods. 2, 3 Tr. por.). Ide o hrubé porušenie obhajobných práv, ktoré kumuluje dôvody nepoužiteľnosti výpovede svedka ako podkladu pre rozhodovanie v trestnom konaní, v konečnom dôsledku pre rozhodnutie súdu (výpoveď svedka bola čítaná na účel odstraňovania rozporov pri jeho výsluchu na hlavnom pojednávaní 19. júla 2011).

Vo vzťahu k informáciám zabezpečením odpočúvaním telekomunikačnej prevádzky a ich použiteľnosti vo vzťahu ku všetkým bodom rozsudku, súd prvého stupňa nesprávne interpretuje ustanovenie § 115 ods. 7 Tr. por. (to platí odvodene aj vo vzťahu k zabezpečeniu informácií inými prostriedkami upravenými v piatej hlave 1. časti Trestného poriadku).

Odôvodnenie rozsudku uvádza, že slovo „súčasne“, uvedené v dotknutých ustanoveniach je potrebné správne vzťahovať k okamihu použitia výsledku týchto procesných inštitútov a nie k okamihu k ich vykonávania.

V tejto otázke sa však súd prvého stupňa mylí. Nezodpovedá vecnej logike, aby zákon požadoval ako podmienku dôkaznej použiteľnosti informácie súčasné vedenie trestného konania vo veci, v ktorej bola táto informácia legálne získaná, a tento súbeh konaní mal byť daný ešte v čase, keď bude predmetná informácia v inom trestnom konaní použitá (teda v konečnom dôsledku na hlavnom pojednávaní v súdnom konaní). Použiteľnosť dôkazov v inom konaní by teda bola viazaná na podmienku, ktorá sa tohto (iného) konania vôbec netýka, a závisí len od priebehu, resp. dĺžky konania v pôvodnej veci.

V konečnom dôsledku súd prvého stupňa slovo „súčasne“ vykladá ako súčasné vedenie trestného konania (ako konania podľa Trestného poriadku), teda nie konania občianskoprávneho, správneho alebo iného.

K tomu je potrebné uviesť, že Trestný poriadok upravuje postup v trestnom konaní (§ 1 Tr. por.), a nie v občianskom súdnom, správnom, či inom konaní. Je evidentne nadbytočné, aby trestnoprocesný predpis ustanovoval podmienky pre dôkazné použitie podľa jeho úpravy v určitej veci zabezpečených informácií v inej veci s určením kritéria, že musí ísť o iné trestné (teda nie občianske súdne, správne alebo iné) konanie. Termín „súčasne“ by však nezapadal ani do tejto konštrukcie.

Jediným vecne odôvodneným východiskom, ktoré je možné použiť pri výklade zákonnej požiadavky „súčasného vedenia trestného konania v inej trestnej veci“ (s príslušnou právnou kvalifikáciou činu) je časová paralela trestného konania v oboch dotknutých veciach, a to v momente zabezpečenia dôkaznej informácie, ktorá má byť použitá duplicitne (v oboch konaniach).

Účelom úpravy, založenej na tomto princípe je vylúčenie zabezpečovania dôkazov „naslepo“, resp. preventívne bez toho, aby bol pre takýto postup dôvod, týkajúci sa možnosti spáchania určitého činu s jeho aspoň rámcovou identifikáciou, týkajúcou sa podstaty tohto skutku.

Dotknutá informácia je však vždy použiteľná mimoprocesne (operatívne), resp. ako informačný podklad pre následný procesný postup s jeho už aj dôkaznou relevanciou (§ 199 ods. 2 Tr. por.).

Platí teda nasledovné:

Dôkazné informácie zabezpečené postupmi podľa piatej hlavy prvej časti Trestného poriadku sa môžu zásadne použiť len v trestnej veci, v ktorej bol príslušný postup vykonaný na základe príkazu predsedu senátu alebo sudcu pre prípravné konanie.

Výnimkou z tejto zásady je súčasne vedenie trestného konania v inej trestnej veci v zmysle §§ 113 ods. 9, 114 ods. 7, 115 ods. 7, 117 ods. 12 a 118 ods. 7 Tr. por. (vždy musí ísť o konanie pre trestný čin uvedený v odseku jeden toho-ktorého ustanovenia).

Súčasným vedením trestného konania v inej trestnej veci sa rozumie úkon, rozhodnutie alebo iný postup, vykonaný na základe Trestného poriadku, ku ktorému v inej trestnej veci došlo pred zabezpečením dotknutej dôkaznej informácie vo veci, v ktorej bol tento postup nariadený (jej zabezpečením sledovaním osôb a vecí, vyhotovením obrazového, zvukového alebo obrazovo-zvukového záznamu, odpočúvaním a záznamom telekomunikačnej prevádzky, prostredníctvom agenta, alebo porovnaním údajov v informačných systémoch).

Inou trestnou vecou sa na účel interpretácie dotknutých ustanovení rozumie trestné konanie (aj pred začatím trestného stíhania) pre iný skutok ako trestný čin. Takým činom je na účel aplikácie vyššie uvedených ustanovení potrebné chápať aj pokračovací trestný čin v celom súhrne jeho čiastkových útokov (§ 122 ods. 10 a ods. 13 Tr. zák.). Pre možnosť dôkazného použitia zabezpečenej informácie vo vzťahu ku všetkým čiastkovým útokom toho istého pokračovacieho trestného činu teda postačuje vedenie trestného konania pre niektorý z jeho čiastkových útokov.

Je potrebné upresniť, že v ustanovení § 117 ods. 12 Tr. por. absentuje explicitné vyjadrenie podmienky súčasného vedenia trestného konania v inej veci. Z hľadiska výkladovej systematiky je však zrejmé, že na „externé“ dôkazné použitie informácií zabezpečených agentom sa tiež vzťahuje jednotný a z rovnakého princípu odvodený normatívny model riešenia dotknutej otázky, ktorý pokrýva všetky inštitúty upravené v piatej hlave prvej časti Trestného poriadku.

Na dôvažok najvyšší súd uvádza, že vypustenie požiadavky súčasného vedenia trestného konania (úpravou vyššie uvedených ustanovení) bola súčasťou vládneho návrhu na zmenu Trestného poriadku, ktorá viedla ku jeho novelizácii zákonom č. 262/2011 Z.z. (s účinnosťou od 1. septembra 2011). V príslušnej obsahovej časti však návrh nebol Národnou radou Slovenskej republiky akceptovaný, čo síce nezohráva z pohľadu súdneho výkladu platného a účinného zákona rozhodujúci význam, táto okolnosť je však legitímnou súčasťou interpretačných podkladov vo vzťahu k dotknutým ustanoveniam.

Z hľadiska reálií preskúmvanej veci, teda príkazov na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, príkazov na vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov

a príkazov na použitie agenta sú dotknuté príkazy použiteľné vo vzťahu k bodom 1/ až 3/ obžaloby (rozsudku), a to pri vymedzení predmetu trestného stíhania už z hľadiska uznesenia 19. februára 2009 (bez ohľadu na konečnú podobu skutku, resp. skutkov a ich právnu kvalifikáciu). Nie sú však použiteľné vo vzťahu ku skutku v bode 4/ obžaloby (rozsudku). Tento netvorí čiastkový útok pokračovacieho trestného činu (predpokladaného obžalobou v bodoch 1/ až 3/), nemožno ho teda dokazovať dotknutými spôsobmi zabezpečenia informácií, nariadenými v inej veci (ohľadom iného skutku, resp. skutkov). K tomu je potrebné upresniť, že skutky v bode 2/ a 4/ výroku rozsudku nie sú čiastkovými útokmi pokračovacieho trestného činu, ani jedným samostatným skutkom vo svojom súhrne, nakoľko medzi oboma páchatelmi (opäť predpokladanými obžalobou) nie je vzťah spolupáchateľstva. Má ísť o separované a vzájomne nekoordinované prijatie úplatkov, aj keď spojené s konaním v tej istej trestnej veci (osobami v pozícii rôznych orgánov činných v trestnom konaní) a prostredníctvom toho istého poskytovateľa.

Nemožno však (ako tvrdia odvolacie námietky) považovať príslušné príkazy sudcu (sudcov) pre prípravné konanie za nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie zodpovedá štádiu trestného konania, v ktorom boli príkazy vydané a nemožno očakávať, že skutkové okolnosti ako súčasť tohto odôvodnenia budú presným popisom udalostí, ktoré sa ešte len majú vyšetriť, alebo dokonca odohrať (ako ďalej prebiehajúca súčasť pokračovacej trestnej činnosti).

K ďalším odvolacím námietkam:

Pokiaľ ide o uznesenie o zastavení trestného stíhania v prejednávanej veci z 28. septembra 2010, ktorým bolo podľa § 215 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zastavené trestné stíhanie ohľadom skutku, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie 27. apríla 2009 s kvalifikáciou návodu na zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. , vyšetrovateľ tu uznesením o zastavení trestného stíhania nezastavil zároveň trestné stíhanie voči obvineným M. a L. pre skutky uvedené v bode 2/ a 4/ rozsudku (ako to naznačujú odvolacie námietky).

Pri zastavení trestného stíhania ide v tomto prípade o odlišné konanie, nekonkrétne definované vo vzťahu k návodcovi na spáchanie skutku v bode 2/ výroku rozsudku, ktorého

sa týkajú (nadbytočne dve) uznesenia o začatí trestného stíhania z 19. februára 2009 a z 21. marca 2009 a uznesenie o vznesení obvinenia z 12. júna 2009 v bode 1/, a ktorý bol pri vznesení obvinenia JUDR. O. M. kvalifikovaný už len ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Konanie účastníka je odlišným konaním od konania priameho páchatel'a, čo vyplýva zo zákonných znakov kvalifikácie takého konania – účastník nenapĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu podľa príslušného ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona.

Pri zastavení trestného stíhania teda išlo o iný skutok, odlišný od skutkov, pre ktoré sa vedie trestné stíhanie proti obom obžalovaným, vtedy obvineným. Ich osobám už navyše pre tieto skutky bolo 12. júla 2009 vznesené obvinenie, a teda zastavenie trestného stíhania voči nim by muselo mať personálnu povahu.

Aj medzi priamymi páchatel'mi je však skutok personalizovaný vždy vo vzťahu ku konkrétnej osobe, ale až od vznesenia obvinenia. Teda ak by bolo trestné stíhanie voči niektorému zo spoluobvinených zo spáchania tohto istého skutku zastavené, nenastala by prekážka právoplatne rozhodnutej veci podľa § 9 ods. 1 písm. e/ Tr. por. voči ďalším osobám už v tom čase (alebo neskôr) obvineným zo spáchania toho istého činu (k tomu pozri právnu vetu II rozhodnutia 11 uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 2/2010).

Vyššie uvedený záver potom samozrejme platí i vo vzťahu k osobe, obvinenej z účasti na spáchaní dotknutého činu.

K namietanej nemožnosti dočasne odložiť vznesenie obvinenia JUDr. B. 11. januára 2010 ako podozrivému z návodu na spáchanie trestného činu, na ktorého objasnení sa podieľa (§ 205 ods. 1 veta druhá Tr. por.), a to v súvislosti s vydaním vyššie uvedeného uznesenia o zastavení trestného stíhania z 28. septembra 2010:

Obsahom záznamu o dočasnom odložení vznesenia obvinenia z 11. januára 2010 bola vyjadrená okolnosť, že JUDr. B. sa v skutkovom rozsahu začatého trestného stíhania týka už len podozrenie z prečinu podplácania. Celá tomu zodpovedajúca trestná činnosť bola potom

vo vzťahu k začatému trestnému stíhaniu vylúčená zo spoločného konania uznesením z 31. augusta 2010. Uznesenie o zastavení trestného stíhania z 28. septembra 2010 sa v týchto súvislostiach týka len skutku (v časti, nedotknutej vylúčením), ktorý mal byť (okrem obhajcu) spáchaný aj „presne nestotožneným obvineným“ ako návodcom v zmysle uznesenia o začatí trestného stíhania z 27. apríla 2009.

Pokiaľ ide o zrušenie rozhodnutia o podmiennečnom zastavení trestného stíhania vo veci M. K. rozhodnutím generálneho prokurátora z 23. júla 2009, toto rozhodnutie v prebiehajúcom konaní nepodlieha súdnemu prieskumu. Dotknuté zrušenie však neznamená spáchanie trestného činu príslušným prokurátorom (JUDr. L.).

Na druhej strane, neskoršie rovnaké rozhodnutie iného prokurátora (po zrušení pôvodného rozhodnutia) neznamená, že prijatie úplatku v súvislosti s prvým rozhodnutím by nebolo trestným činom prijímania úplatku, a to aj keď (ako bude uvedené aj ďalej) pri pôvodnom rozhodovaní nemožno kvalifikovať trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa.

Nie je správna téza, že vyšetrovateľ a prokurátor nie sú verejnými činiteľmi pre absenciu právomoci, nakoľko vyšetrovateľ podlieha dozoru prokurátora a prokurátorovi odsúhlasuje návrh na meritórne rozhodnutie v prípravnom konaní vedúci (v tomto prípade okresný) prokurátor.

Vyšetrovateľ začína trestné stíhanie, vznáša obvinenie a robí ďalšie úkony a rozhodnutia v prípravnom konaní, taktiež navrhuje prokurátorovi podanie obžaloby alebo iné meritórne rozhodnutie.

Okolnosť vzťahu nadriadenosti a podriadenosti v rámci prokuratúry nič nemení na účasti každého prokurátora na rozhodovacích procesoch v rámci agendy, ktorá mu je zverená. Sčasti rozhoduje autonómne a sčasti vydáva rozhodnutie alebo vykonáva postup, ktorý mu bol odsúhlasený, pričom sám navrhuje riešenie.

V oboch prípadoch ide o právomoc vymedzenú Trestným poriadkom a pokiaľ ide o prokurátora, aj zákonom o prokuratúre. Navyše prokurátor je v legálnej definícii verejného činiteľa (§ 128 ods. 1 Tr. zák.) výslovne uvedený.

Vo vzťahu k ďalšej odvolacej námietke, čiastkové rozdiely medzi formuláciou odôvodnenia rozsudku pri jeho vyhlásení a v písomnom vyhotovení na obsahu rozhodnutia o vine a treste nič nemenia a nie sú dôvodom na zrušenie rozsudku. Ten istý výrok môže ponechať nedotknutý, a pritom inak odôvodniť aj odvolací súd

Tiež neplatí, že ak nebola na skutkové zistenia súdu uvedené vo výroku rozsudku použitá právna kvalifikácia trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, nemôže na nich byť (v prípade dokázania ich spáchania) použitá právna kvalifikácia trestného činu prijímania úplatku.

Ustanovenie § 329 ods. 1 Tr. zák. postihuje prijatie (žiadanie, danie si sľúbiť) úplatku „v súvislosti“ s obstarávaním vecí všeobecného záujmu. Nemusí byť v takom prípade porušená povinnosť vyplývajúca zo zamestnania, povolania, postavenie alebo funkcie, ako je tomu v prípade trestného činu prijímania úplatku podľa § 328 (ods. 1) Tr. zák. Ak aj nie je dokázané konanie kvalifikovateľné ako zneužívanie právomoci verejného činiteľa v zmysle § 326 ods. 1 (prípadne aj ďalších odsekov) Tr. zák., prijatie finančných prostriedkov za postup spočívajúci v obstarávaní vecí všeobecného záujmu (v prípade predpokladom obžalobou za výkon právomoci štátneho orgánu) je prijímaním úplatku podľa § 329 Tr. zák. (v prvom odseku prečinom, v rámci kvalifikovanej skutkovej podstaty zločinom). Na takej kvalifikácii teda (ako už bolo skôr naznačené) nič nemení predpoklad, že páchatel úplatok prijal, ale v skutočnosti nezabezpečil neoprávnený prospech pre poskytovateľa úplatku alebo ním označenú osobu.

Ďalšie časti obsahu podaných odvolaní sa týkajú hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa. Keďže (ako už bolo uvedené), toto hodnotenie je v aktuálnom štádiu predčasné, odvolací súd sa dotknutými odvolacími námietkami nezaoberal.

Na základe uvedeného teda bol podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušený v celom rozsahu (zrušenie výroku o treste u oboch obžalovaných je ex lege vyvolané zrušením výroku o ich vine).

Najvyšší súd podľa § 322 ods. 1 Tr. por. Špecializovanému trestnému súdu vec vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Dokazovanie je potrebné doplniť podľa pokynov, ktoré sú uvedené vyššie (vo vzťahu k výsluchu JUDr. B. ako svedka) a znovu vyhodnotiť, pričom obmedzenia (možné alebo vopred určené) podkladov pre rozhodnutie tiež vyplývajú z predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto uznesenia.

Od vyššie uvedeného postupu sa bude odvíjať aj okolnosť, či súd prvého stupňa vyhovie ďalším dôkazným návrhom obsiahnutým v odvolacom podaní obžalovaného L. z 13. apríla 2012, resp. v odvolaní obžalovaného M.. Keďže najvyšší súd v skôr popísanej situácii, primárne charakterizovanej prítomnosťou chýb konania, nehodnotil už vykonané dôkazy, neposudzoval ani dôvodnosť dotknutých návrhov.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 21. augusta 2012

JUDr. Peter Krajčovič, v.r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Libor Duľa

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková